

Moartea și nenorocitul.

(*Fabulă de La Fontaine.—Traducere liberă**).

Un tăetor de lemne venea dela pădure ;
Și, sub povara virstei ș'a vreascurilor, biet,
Incovoiat de spate, gemînd, pășea încet,
S'ajungă în coliba-i 'naintea serei sure.
Dar, prididit de-attea strădanii și durere,
El sarcina'și asvirle în drum, și se gîndi :
De cînd pămîntul ăsta și soarele 'l zări,
Avut-a el vr'odată o clipă de plăcere ?

E altul mai calic ca el ?

Adesea n'are pîine, odihnă niciodată ;
Nevasta și copiii, și biruri și armată,

Un creditor în veci rebel..

Chemă deci Moartea. Moartea sosi grăbit și'ntreabă :
— De ce mă chemi, creștine ? Cu mine ce ai treabă ?
— Eu te-am chemat ? !... Așa e... uitasem... Mai nimic :
Ajută-mi iar povara în cîrcă s'o ridic !

Mormîntul lecuește toate ;
Dar unde-om sta, să nu crîcnim,
Să suferim pe cit se poate,—
Mai bine decît să murim !

George Ranetti.

*) Dintr'un volum de traduceri din La Fontaine, care va apărea în curînd.